

ше дадено отгоре; а затова грѣхътъ е повече на онзи, който ме предаде на тебе“.

Пилатъ пакъ се замисли. Той не знаеше що да прави. Той се боеше отъ отговорностъ за своята присжда. Що би било, напримѣръ, ако осжди на смъртъ невинния Исусъ, а утре цѣла Юдея стане на кракъ и му поиска смѣтка за невинно пролѣтата кръвъ? А отъ друга страна тия бѣсни викове на старейтѣ и първосвещеницитѣ, които искать кръвта на тоя таинственъ, загадъченъ човѣкъ! Той се нарича Божи синъ и мълчи упорито, защото не иска да се оправдава. . .

Като не знаеше какво да прави, Пилатъ заповѣда да изведатъ Христа горе, на откритата галерия, дето той обикновено разглеждаше сждебнитѣ дѣла. До тая галерия отъ двора имаше двадесетъ и осемъ стѣпала. Подътъ ѝ бѣше постланъ съ разноцвѣтенъ мраморъ, затова тя се и наричаше по гръцки Литостратонъ¹⁾, а по еврейски Гавата.

Пилатъ облѣче мантията си и седна на високото си кресло. Стражата въведе и изправи предъ него вързания Исусъ. Отъ страна се изправиха обвинителитѣ. Пилатъ имъ каза да повторять ясно, единъ по единъ обвиненията си противъ Христа. И щомъ той продума, бѣснитѣ викове пакъ почнаха. Единъ почна да обвинява, другъ го прекъсна, трети се мъчеше да надвика и двамата.

— Чувашъ ли какво говорятъ за тебе? — попита Пилатъ. Защо мълчишъ, защо не се оправдавашъ?

Но Исусъ стоеше съ наведенна глава и упорно мълчеше, тъй че Пилатъ сви рамене зачудено и по-

¹⁾ Литостратонъ буквално значи мѣсто, постлано съ камъни.